

Moara magică

Trăia odată un om darnic și cu sufletul curat. Toți îl iubeau, iar el îi iubea pe toți. Nu era om care să nu-l cunoască sau să nu-i fi călcat pragul ușii măcar de două ori. Acesta nu avea un nume. Părinții lui l-au abandonat de mic, iar el a trebuit să se descurce singur. Nu avea pe nimeni. Era un biet prunc singur pe lume. Dar Dumnezeu și-a făcut milă de el și i-a trimis o mamă iubitoare. Copilul a trăit treisprezece ani alături de femeie, până când, într-o zi, ea a dispărut misterios. Totuși i-a lăsat în urma o fermă. Băiatul a învățat singur orice îi era necesar pentru a se descurca în viață. Fiindcă a fost singur în copilărie, a învățat să iubească pe oricine și să aprecieze tot ce avea.

Deoarece nu avea un nume, sătenii îl mai strigau Dragul, căci tare-l îndrăgeau. Chiar dacă omul era prieten cu toți cei pe care îi cunoștea, încă îi lipsea ceva: dragostea. Nu avea pe nimeni pe care să iubească, pe cineva pe care să-l facă fericit, nu avea o soție. Când realizează acest lucru, zâmbetul îi dispăru. Se aruncă pe scaun și căzu într-o stare de melancolie. Din acea zi, oamenii se întrebau ce s-a întâmplat cu dragul lor om. Acesta rătăcea pe drumuri. Într-o zi se pierdu prin pădure, unde ajunse într-un luminiș. Acolo se înălța o moară. Omul nu-și putea explica ce căuta ea acolo, în mijlocul pădurii. Atunci începu să bată vântul. Roata morii se învârtea și scotea un sunet minunat.

De nicăieri apărură o fată. Se așeză lângă moară începând să cânte. Atât de frumos se împletea sunetul creat de roata morii cu glasul fetei, încât omului îi alunecă o lacrimă pe obraz. Vântul se opri, roata morii încetă să se mai învârtă iar fata dispărură în pădure.

Când omul ajunse acasă, nu-și putea crede ce a văzut. Zi de zi, omul mergea în luminiș să-l asculte pe fată. Nu se mai sătura de glasul ei. Dar, după ceva vreme, oamenii au tăiat pădurea. Când au zărit moara, au distrus-o. Auzind acestea, omul fu cuprins de o profundă tristețe, dar mai târziu găsi o soluție: a doua zi se apucă să construiască o moară. Îi luă luni să o termine, totuși, din dorința de a o revedea pe fată, reuși. Vântul bătea, dar roata morii nu funcționa. Astfel omul se sui pe ea să vadă ce se întâmplase. În acel moment, moara se înălță în văzduh iar lângă om apărură fata. Era foarte frumoasă. Cei doi se priviră în ochi-fu dragoste la prima vedere.

După ce moara coborî, omul o luă pe femeie în casă iar fata îi povesti totul despre ea. Când era mica fu părăsită de părinți, apoi cunoscu un bărbat care îi fu tată timp de treisprezece ani, după care dispărură.

Omul se miră dându-și seama că e aceeași poveste a copilăriei pe care o trăise și el. După doi ani, cei doi se căsătoriră și avură trei copii care construiseră în continuare mori. Moara construită de om se află și astăzi pe un deal. Mulți oameni vin să-l asculte sunetul magic și pleacă cu sufletul împăcat, de parcă toate relele le-ar fi fost luate de pe inimă, de o putere dumnezeiască.

Florea Ioana Alexandra, clasa a VI-a B